

คุณพ่อโยห์น บัปติสต์ สักรินทร์ ศิรบรรเทิง
ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

ปลัด...อยากเล่า

สวัสดีพี่น้องที่รักทุกท่าน สำหรับสรวัดฉบับนี้ก็ขอร่วมแสดงความยินดี (ล่วงหน้า) กับพี่น้องทุกท่านที่มีนักบุญองค์อุปถัมภ์ที่อาจไม่ได้รับการฉลองประจำวันสำหรับตนเอง ตลอดช่วงปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้พระศาสนจักรจึงได้กำหนดให้ทุกวันที่ 1 ของเดือน พฤศจิกายนนั้นเป็นวันสมโภชนักบุญทั้งหลาย เพื่อเป็นการบอกกับเราคริสตชนว่าผู้ที่ได้รับเรียกว่าเป็นนักบุญนั้นมีความสำคัญทุกองค์นะครับ (แต่เนื่องจากประเทศไทยไม่ได้เป็นประเทศที่มีศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ จึงต้องเลื่อนมาทำการสมโภชในวันอาทิตย์ เพื่อความสะดวกในการมาร่วมพิธีที่วัด โดยที่ปีนี้เราจะมีวันสมโภชตรงกับวันที่ 6 พ.ย. แทนครับ) นอกจากนี้วันที่ตามกันมาติดๆ คือวันที่ 2 พฤศจิกายนยังเป็นการระลึกถึงผู้ล่วงลับอันเป็นหนึ่งในความสัมพันธ์ของผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เราเคยเรียกว่า “สหพันธนักบุญ” อีกด้วยนะครับ ซึ่งผมเข้าใจว่าพวกเราบางคนก็คงได้กลับไปเยี่ยมสุสานของญาติพี่น้องกัน

วันสมโภชนักบุญทั้งหลายนั้นเริ่มเมื่อประมาณ ค.ศ. ที่ 609 โดยพระสันตะปาปา บอนิฟาซที่ 4 ซึ่งพระองค์ต้องการถวายวิหารพันเชออน (หมายเหตุ : **Pantheon** : โดยที่ชื่อวิหารนี้เป็นความเชื่อของชาวกรีกและชาวโรมันว่ามีเทพเจ้าอยู่หลายองค์นั่นเอง) ที่กรุงโรมให้แก่แม่พระและมรณสักขีทั้งหลายในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 609 ซึ่งในภายหลังประมาณช่วงกลางศตวรรษที่ 8 ก็ได้เปลี่ยนมาสมโภชในวันที่ 1 พฤศจิกายนของทุกปีดังที่เราฉลองกันอยู่ในปัจจุบัน โดยพระสันตะปาปาเกรโกรีที่ 3 นั่นเอง

และวันระลึกถึงผู้ล่วงลับซึ่งพระศาสนจักรคาทอลิกกำหนดให้เป็นวันที่ 2 พฤศจิกายนของทุกปีนั้น แรกเริ่มเป็นธรรมเนียมของชนพื้นเมืองของประเทศอเมริกาในโซนที่เรียกว่า **Mesoamerica** ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตายและเป็น

ความรู้สึกว่าบรรดาผู้ล่วงลับอันเป็นที่รักของเขานั้นยังคงอยู่ใกล้ๆ กับพวกเขาเพราะมักจะ
ทำหลุมศพไว้ที่บ้านของตน ซึ่งเมื่อศาสนาคริสต์ได้แพร่หลายไปกลุ่มชนพื้นเมืองเหล่านี้
(ประมาณศตวรรษที่ 16) วันระลึกถึงผู้ล่วงลับก็ได้ถูกนำมาวางต่อจากวันสมโภชนักบุญ
ทั้งหลายนั่นเอง

และข้อความเชื่อที่ผมต้องการจะแบ่งปันก็คือเรื่อง “**ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียว
ของผู้ศักดิ์สิทธิ์**” ซึ่งเราจะสวดเมื่อเราสวดบทข้าพเจ้าเชื่อฯนั้นเอง โดยที่ความหมายของ
วลีนี้ก็คือเรามนุษย์ที่ยังอยู่บนโลก ผู้ที่ตายแล้วซึ่งหมายถึงเฉพาะผู้ที่ได้ขึ้นสวรรค์กับ
วิญญาณที่ยังอยู่ในไฟชำระ (*ไม่รวมที่อยู่ในนรกนะครับ*) นั้นมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน

อย่างไร?

ก็โดยการที่เราผู้ที่ยังอยู่บนโลกนั้นได้ภาวนาให้กับผู้ที่อยู่ในไฟชำระ ซึ่งเราถือว่า
พิธีบูชาขอบพระคุณคือคำภาวนาที่ดีที่สุดของพระศาสนจักรนั่นเอง เราจึงมีธรรมเนียม
การขอมิสซาให้กับวิญญาณในไฟชำระ

เพื่ออะไร?

ก็เพื่อที่ว่า เมื่อวิญญาณในไฟชำระได้ขึ้นสวรรค์ไปแล้วพวกเขาก็จะได้สวดภาวนา
วอนขอต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ให้ดูแลพวกเรานั้นเองครับ และนี่จึงเป็นความสัมพันธ์อันเป็น
หนึ่งเดียวกันของผู้ศักดิ์สิทธิ์อย่างไรละครับ เพราะฉะนั้นเรามาสวดภาวนาให้แก่กันและ
กันนะครับทั้งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วหรือแม้แต่สวดภาวนาให้ตัวเองด้วย
ครับ

สรุปแล้วไม่ว่าเราคริสตชนที่มีชีวิตอยู่หรือล่วงลับไปแล้ว ไม่ว่าจะได้รับการ
สถาปนาเป็นนักบุญหรือไม่ก็ตาม พวกเรานั้นมีสายสัมพันธ์แห่งความเชื่อและความรักที่
ร้อยเรียงเราเข้าด้วยกันอยู่ คำสอนของเราจึงบอกเราว่าสายสัมพันธ์นี้ยังคงอยู่เมื่อเราคิดถึง
กันผ่านทางภาวนาให้แก่กันและกันนะครับ

ขอบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายภาวนาเพื่อเราด้วยเทอญ! พ่อยุ่ย